

L'amor

Una de les característiques que ens fa humans és la voluntat i la necessitat de racionalitzar-ho tot, fins i tot allò més irracional, com el sentiment amorós. Els humans, de fet, ens definim a partir de l'amor i la seva complexitat. Som humans perquè estimem, perquè ens vinculem els uns als altres amb tots els matisos possibles. I, tanmateix, els temps que corren (dominats pel neoliberalisme) no són gens propicis per a l'amor, perquè estimar comporta compromís i representa assumir riscos, i el pensament neoliberal en fuig com d'una mala plaga, tant dels compromisos com del risc, i busca l'estabilitat. "En els principis del liberalisme, el risc era un fet, però ara els seus descendents ideològics corren a suplicar la protecció de l'Estat –el mateix Estat que critiquen i contra el qual vessen els seus verins insolidaris– a la mínima que les coses van mal dades." Són paraules de Lluís Calvo, una de les veus més interessants de la literatura catalana actual, en el seu darrer assaig, *El dilema de l'amor* (Angle, 2023).

Calvo desplega el ventall de totes les possibilitats que ofereix l'experiència amatòria. Analitza, de manera crítica, les alternatives a la cultura de la monogàmia (definida per les jerarquies, l'exclusivitat sexual, la gelosia i el control): els vincles de prometença, l'anarquia relacional, el poliamor. Aborda les conseqüències de les disfuncions sentimentals contemporànies: *ghosting*, *benching*, *breadcrumbing*, *cushio-*

ning.. Consta que la cultura patriarcal ha empobrit els homes des del punt de vista emocional. Reflexiona sobre com la visió i la vivència de l'amor han evolucionat al llarg de la història, des de l'antiga Grècia i el platonisme, al Romanticisme i l'amor que només s'aconsegueix plenament després de la mort, passant per l'amor cortès de l'època medieval, fins arribar al neoliberalisme actual, que té pànic a la incertesa i busca l'estabilitat, però no pas en el matrimoni ("la idea tradicional de parella pateix una crisi profunda"), sinó evitant vinculacions duradores, tancant-se en el narcisisme. L'amor requereix un acostament a l'altre, i estimar, avui, és acostar-se a l'altre "en temps narcisistes i egocèntrics", en un món on domina la idea de mercantilització.

"El sexe ha esdevingut patró d'intercanvi mentre que l'amor s'ha vist relegat a la condició de fenomen inútil i sense interès." L'assaig de Calvo, que vol alçar-se contra això, repassa les diferents maneres d'estimar i conclou que l'amor –lliurar-se a l'alteritat– té sentit avui dia, potser més que mai, perquè "s'ha de confiar en els fets imprevisibles de l'amor, en la seva capacitat de revoltar-nos, d'exaltar-nos i de fer-nos bategar". L'amor ha passat de moda. "I, tanmateix, el temps dedicat a l'amor sol ser el més valuós de les nostres vides."

